

kapitola první

Je půlnoc, hrozné dusno a po prášku na bolest s omamným účinkem bych se měla cítit uvolněně, jenže ten kluk – ten *přímo tamhle* – to je on.

On.

Způsob, jak sedí, znám dobře jako sen, co se mi neustále vrací. Shrbená záda, hlava nakloněná doprava, nos jen centimetr od konce pera. Úplně pohroužený. Srdce mi až bolestivě poskočí radostí. Sedí blízko, jen o dva stoly dál a čelem ke mně. V kavárně je hic. Vzduch naplňuje hořkosladká vůně kávy. Tři roky touhy mi prosviští tělem a ze rtů mi vyklouzne:

„Joshi!“

Prudce zvedne hlavu. Dlouhou, velmi dlouhou chvíli na mě jen hledí. A pak... zamrká. „Islo?“

„Víš, jak se jmenuju. Umíš *vyslovit* moje jméno.“ Většina lidí mi říká Izlo, přitom jsem Ajla. Jako anglicky ostrov bez koncového *nd*. Propuknu v smích, který okamžitě ustane. *Au*.

Josh se rozhlédne kolem, jako by někoho hledal, a pak opatrně odloží pero. „Ehm, jo. Na spoustě předmětů jsme seděli vedle sebe.“

„Na pěti předmětech vedle sebe a společně jsme jich měli celkem dvanáct.“

Ticho.

„Jasně,“ pronese pomalu. Další ticho. „Všechno v pohodě?“

Kluk, co vypadá jako mladý Abraham Lincoln se slabostí pro piercingy přede mě hodí jednostránkové menu v laminátové fólii.

Ani do něj nenahlédnu. „Něco měkkýho, prosím.“

Abe se otráveně poškrábe ve vousech.

„Ale žádnou rajčatovou polívku ani čokoládovej puding ani malinovo-jablečný pyré. To už jsem dneska měla.“

„Aha.“ Abe trochu ožije. „Jsi nemocná.“

„Nejsem.“

Nálada se mu zase pokazí. „To je fuk.“ Sebere jídelníček ze stolu. „Nějaký alergie? Musí to být košer? Seš vegetariánka?“

„Cože?“

„Mrknu se do kuchyně.“ A rázuje si to pryč.

Pohledem se vrátím k Joshovi, který na mě stále zírá. Honem sklopí oči ke skicáři, pak je zvedne a zase je sklopí. Jako by se nemohl rozhodnout, jestli rozhovor mezi námi ještě probíhá, nebo ne. Taky skloním hlavu. Přepadá mě znepokojující pocit, že pokud nepřestanu mluvit, zítra bych mohla něčeho litovat.

Jenže... nějak si nemůžu pomoci (když jsem mu nablízku, tak prostě *nemůžu*) a znovu k němu nenápadně vzhlednu. Zatímco se do něj vpíjím očima, v žilách mi divoce pulzuje krev. Má krásný dlouhý nos. Štíhlé, pevné paže. Bledou pleť mu letní slunce o něco ztmavilo a zpod krátkého rukávu trička mu vyčuhuje tetování.

Joshua Wasserstein. Jsem do něj tak zabouchnutá, že se to skoro nedá snést.

Najednou se na mě taky podívá a já zrudnu. Rudnutí je prokletím všech zrzek na světě. Když si odkašle, aby promluvil, jsem mu neskonale vděčná. „Je fakt zvláštní, že jsme na sebe nenarazili už dřív.“

Chytím se toho. „Chodíš sem často?“

„No...“ Hraje si s perem. „Já myslel v tomhle městě. Vím, že bydlíš v Upper West, ale nikdy jsem tě tam nepotkal.“

Srdce se mi sevře v hrudi. Já to o něm vím už dávno, ale netušila jsem, že *on* to ví o *mně*. V Paříži spolu chodíme na internátní školu pro Američany, ale prázdniny trávíme oba na Manhattanu. To, že tu Josh bydlí, vědí všichni, protože jeho otec je jedním ze senátorů za New York. Neexistuje ovšem jediný důvod, proč by si měl někdo pamatovat, že tu bydlím i já.

„Nechodím ven moc často,“ vybreptnu. „Mám ale hrozný hlad a doma není nic k jídlu.“ A pak, ani nevím jak, sebou plácnu na volnou židli před ním. Kompas na mém přívěsku narazí do stolu. „Ráno mi vytrhali zuby moudrosti a беру teď spoustu prášků. Mám ale pořád citlivý dásně, takže proto můžu jíst jen měkký jídla.“

Josh se poprvé usměje.

Celá se nadmu pýchou. Úsměv mu oplatím, jak nejlíp to jde, přestože to bolí. „Co je?“

„Takže prášky na bolest. Teď to dává smysl.“

„No do hajzlu.“ Zvednu jednu nohu a praštím se kolenem o stůl. „Chovám se jak praštěná?“

Josh se překvapeně rozesměje. Lidi se vždycky smějí, protože slova jako *do hajzlu* od někoho tak drobného a s tak tichým, sladkým hláskem nečekají. „Jen ses mi zdála nějaká jiná,“ řekne. „To je celý.“

„Vedlejší účinky zahrnujou ukrutnou kombinaci únavy a nespavosti. Proto jsem teď tady.“

Znovu se zasměje. „Mně je vytrhali minulý léto. Zítřka ti bude líp.“

„Určitě?“

„No, možná spíš za pár dní.“

Náš smích přejde do přemítavého ticha. Ve škole jsme se spolu bavili jen vzácně a mimo školu vůbec. Jsem příliš nesmělá a Josh je moc zdrženlivý. Kromě toho chodil už... řekněme odjakživa s jednou holčkou.

Chodil.

Před měsícem se rozešli. Těsně před její maturitou. Joshovi a mně zbývá ještě rok školy. Přála bych si, aby existoval nějaký pádný důvod, proč by se o mě mohl najednou zajímat, jenže... neexistuje. Jeho ex byla houževnatá a přímočará. Právý opak mě. Možná proto se sama leknou, když můj prst ukáže na jeho skicář ve snaze prodloužit tenhle přechodný stav. Zázrak konverzace.

„Na čem pracuješ?“ zeptám se.

Honem zakryje rukou kresbu, portrét připomínající mladého Abea Lincolna. „Jen si tak... čmárám.“

„Náš číšník,“ zazubím se. *Au.*

Trochu rozpačitě stáhne ruku a pokrčí rameny. „A ten pár v rohu.“

My nejsme sami?

Otočím se a v dálce za sebou objevím muže a ženu středního věku, jak společně listují výtiskem *The Village Voice*. Nikdo jiný tu není, takže zase tak úplně mimo nejsem. Aspoň myslím. S rostoucí odvahou se obrátím zpátky k Joshovi.

„Můžu se podívat?“

Zeptala jsem se. Nemůžu *uvěřit*, že jsem se zeptala. Vždycky jsem chtěla nahlédnout do jeho skicářů, vždycky jsem chtěla vzít aspoň jeden *do ruky*. Josh je nejtalentovanější výtvarník

z celé naší školy. Ze všeho nejradyji kreslí komiksy, které jsou pro něj skutečnou vášní. Jednou jsem ho zaslechla, jak říká, že dělá na grafickém románu o svém životě.

Takže autobiografie. Deník. Jaká asi bude obsahovat tajemství?

Obvykle se musím spokojit s náčrtky, které zahlédnu přes jeho rameno, s malbami, které schnou ve školním ateliéru, nebo s kresbičkami připevněnými na dveře jeho kamarádů. Jeho styl je jakoby rozmarný. Krásný, zároveň melancholický a naprosto originální. S velice pečlivými liniemi, které prozrazují, že je Josh soustředěný. To si o něm skoro nikdo nemyslí, protože je to snilek, chodí za školu a kašle na úkoly, ale mně stačí pohled na jeho kresby, abych věděla, že se lidi mýlí.

Kéž by se na mě díval tak jako na věci a osoby, které kreslí. Pak by si totiž všiml, že jsem víc než jen *plachá*. Stejně jako já v něm vidím víc než jen *flákače*.

Zase se mi rozhoří tváře. Vždyť mě přece neslyší. Jenže vtom si uvědomím... on si mě *vážně* prohlíží. Překážím mu tady? Zatváří se znepokojeně a já se zamračím. Nato kývne směrem ke stolu. Čeká tam na mě jeho skicář.

Zasměju se. On taky, ačkoli v tom zazní zmatek.

Sešit je pořád otevřený na rozpracovaných kresbách. Zachvěju se vzrušením. Na jedné stránce Abeův obličej kouká znuděně na spirálovou vazbu skicáře. Dokonce i náušnice v jeho nosní přepážce, obočí a uších vypadají otupěle a otráveně. Na protější stránce Josh dokonale vystihl pár ve středních letech, mírně se mračící a zabraný do novin.

Opatrně se dotknu jednoho nepomalovaného rohu na důkaz, že je tahle chvíle skutečná. V mém hlase zazní úcta. „Ty jsou úžasný. To máš plný takovejch portrétů?“

Josh skicář zavře a přisune zpátky k sobě. Díky pokresleným stránkám je pořádně tlustý. Na obálce má modrou samolepku

ve tvaru Ameriky a na ní napsané slovo *VÍTEJTE*. Nevím sice, co to znamená, ale líbí se mi to.

„Dík.“ Znovu se na mě usměje. „Je v tom všechno možný, ale hlavně portréty, jo.“

„A může se to?“

Zachmuří se. „Co jako?“

„No, nepotřebuješ od nich souhlas?“

„Abych je mohl kreslit?“ zeptá se. Přikývnu a on pokračuje: „Ale ne. Nikde to nepoužiju. Tohle ani není dobřej skicář. Vidíš? Nedaj se vytrhnout stránky.“

„A kreslíš často cizí lidi?“

„Jasně.“ Ukazovákem se natáhne pro svůj šálek kávy. Poblíž nehtu je zašpiněný od inkoustu. „Pokud chceš být v něčem dobrá, musíš trénovat.“

„Chceš trénovat na mně?“ navrhnou.

Joshovi zrůžoví tváře a ve stejné chvíli Abe plácne na stůl dva talíře. „Kuřecí vývar a cheesecake,“ poví mi. „Nic jiného nemáme.“

„Merci,“ poděkuju.

„De nada.“ Zakouolí očima a odejde.

„Co s tím chlapem je?“ podívím se a ochutnám cheesecake. „Ježišmarjá, tojedobrota,“ zahuhlám s plnou pusou. „Chcešsi-kousnout?“

„Ehm. Ne, díky,“ znervózní trochu Josh. „Vypadáš hladově.“ Vesele se vrhnu na celý kousek.

„Takže bydlíš tady někde poblíž?“ nadhodí po chvíli.

Polknu. „Dvě minuty odtud.“

„Já taky. Deset minut.“

Nejspíš se tvářím překvapeně, protože dodá: „Já vím. Divný, co?“

„To je super.“ Pustím se do vývaru. „Ježišmarjá. Tohle je vynikající.“

Další minutu mě jen v tichosti sleduje. „A... tos myslela vážně? Tobě by nevadilo, kdybych si tě nakreslil?“

„To by bylo skvělé.“ *Já tě milujuuuuuuuuuuu.* „Co mám dělat?“

„S tím si nedělej starosti. Prostě jen pokračuj v tom, co děláš.“

„Aha! Ty mě chceš nakreslit, jak žeru jako kůň. Ne. Jako prase. Myslela jsem prase. Tak prase, nebo kůň?“

Josh pobaveně potřese hlavou. Otevře skicář na nové stránce a zvedne ke mně hlavu. Upřeně se mi zahledí do očí. Údivem oněmím.

Oříšek.

Slovo se samo přiřadí na seznam faktů o Joshovi v mé hlavě. Někdy mi jeho oči připadaly zelené, jindy hnědé. Teď už vím proč.

Oříšek. Josh má *oříškové* oči.

Zapluju do té zelenohnědé mlhy. Škrty jeho pera doprovází *chcění* staré folkové písně, která zní z repráků. Jejich společná melodie vyjadřuje touhu, nepokoj, trýzeň i lásku. Venku se stahují bouřková mračna. Déšť a vítr na sebe nenechávají dlouho čekat. Broukám si a najednou mi hlava se zaduněním bouchne o okno.

Polekaně se na židli narovná. Miska a talíř na stole jsou prázdné. „Jak dlouho už tady jsem?“

„Už nějakou chvíli,“ usměje se Josh. „Ty drogy, na kterých jedeš, budou asi síla, co?“

Zaúpím. „Prosím tě, řekni mi, že jsem neslintala.“

„Neslintala jsi. Vypadáš šťastně.“

„Taky jsem šťastná,“ potvrdím. Protože... jsem. Zakalí se mi oči.

„Islo,“ zašeptá. „*Už je čas jít.*“

Zvednu hlavu ze stolu. Kdy se tam vlastně dostala?

„Kismet zavírá.“

„Co je Kismet?“

„Osud,“ odpoví.

„Cože?“

„Takhle se to tady jmenuje.“

„Aha. Dobře.“ Jdu za ním a ven do noci. Ještě prší. Velké a teplé kapky. Zakryju si hlavu holýma rukama a Josh si nacpe skicář pod košili. Zhlédnu proužek jeho kůže. *Mňam.* „Mňam bříško.“

Trhne sebou. „Co?“

„Hmm?“

Koutky rtů se mu zvednou v úsměvu. Mám chuť je políbit. Polibek do každého koutku.

„Tak fajn, ty pařmenko.“ Potřese hlavou. „Kudy.“

„Kudy kam?“

„K tobě.“

„Půjdeš ke mně?“ Jsem celá potěšená.

„Doprovodím tě domů. Je pozdě. A lije.“

„Aha. To je milý,“ pronesu. „Ty jsi milej.“

Na vlhkém asfaltu se odráží žlutá záře dopravního osvětlení. Naznačím směr a společně přeběhneme Amsterdam Avenue. Déšť ještě zesílí. „Tamhle tudy!“ řeknu a vydáme se k budově obložené lešením. Zvuk těžkých dešťových kapek, které ťukají o plech, připomíná hrací automaty.

„Islo, počkej!“

Příliš pozdě.

Obecně je lešení výborným útočištěm před špatným počasím, jenže občas se na něm může vytvořit něco jako trychtýř, který sbírá všechnu vodu a osoby pod sebou promočí na kost. Jsem promočená. Na kost. Vlasy mám připlácnuté k obličejí a letní šaty přilepené k tělu. V sandálech mi čvachtá voda.

„Haha.“ Asi to nezní jako skutečný smích.

„Jsi v pořádku?“ Josh vstoupí pod lešení za mnou, dlouhým krokem obejde vodopád a pak přistoupí ke mně.

Opravdu se směju a držím se za břicho. „Bolí mě... pusa... když se směju. Moje pusa. Pusa a břicho. A pusa.“

Josh se taky směje, ale zní to nesoustředěně. Najednou přesune svůj pohled nahoru k mé tváři a mně dojde, že se mi díval úplně jinam. Zazubím se ještě víc. *Díky, ty nemravnej trychtýři.*

Josh nejistě přešlápne. „Už jen kousek, ne?“

Ukážu přes ulici na řadu vysokých domů se štíty. „Ten druhý, co má zelený okna a na střeše tašky.“

„Tyhle domy jsem dneska kreslil.“ Úžasem vykulí oči. „Jsou nádherný.“

Dům mých rodičů stojí v linii budov inspirovaných vlámskou architekturou, postavených na konci devatenáctého století. Bydlíme v jedné z mála čtvrtí, kde můžeme mít kytky na zápraží a nehrozí, že nám je kolemjdoucí zničí.

„I maman se líběj. Má ráda hezký věci. Je Francouzka. Proto chodím do naší školy,“ vysvětluju, když mě Josh vede ke vchodu, nad kterým visí růžové růže. Jsem doma. Teprve až mi sundá ruku ze zad, uvědomím si, že tam byla.

„Merci,“ poděkuju.

„Rádo se stalo.“

„Díky,“ pronesu.

„De rien.“

Vzduch je naplněný vůní deštěm zmáčených růží. Zatímco se snažím dostat do budovy, Josh čeká na chodníku, nehybný jako socha. Tmavé vlasy má teď stejně mokré jako já. Po nose mu stéká čůrek vody. Jednou rukou si tiskne skicář pod tričkem k hrudi.

„Děkuju,“ řeknu znovu.

Zvyší hlas, abych ho slyšela i za prosklenými dveřmi. „Hezky se vyspi, pařmenko. Sladký sny.“

„Sladký,“ zopakuju, „sen.“